

Arrest

nr. 246 022 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 29 april en 7 juni 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Valencia (Carabobo, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Van 1985 tot 2012 was u gehuwd met B.L.A.(...) – jullie waren reeds gescheiden van tafel en bed sinds 2000 -, een Italiaans burger. Sinds 2003 was u werkzaam als leerkracht voor het ministerie van onderwijs in Maracay (Aragua, Venezuela). U voelde meteen de druk van de regering, destijds onder leiding van Hugo Chavez. In 2004 ondertekende u het toenmalig referendum inzake de positie van Hugo Chavez. U was werkzaam bij een school van de luchtmacht waar u ontslagen werd omdat u positief antwoordde op de vraag of u dit referendum ondertekend had. Hierna kwam u via uw moeder in contact met personen verbonden aan de Acción Democrática die u werk aanboden als coördinatrice bij de universiteit Simon Rodriguez. Na vier jaar, in 2008, kwamen meer regeringsgezinde personen werken bij deze universiteit en werd uw functie opgeheven. U spande hierna een proces aan tegen deze instelling bij het ministerie van werk voor achterstallig loon. U won de zaak en werd uitbetaald. Wanneer u later werkzaam was bij de Universidad Experimental de Fuerza Aera, waar u nooit met een contract werkte, werd u op een bijeenkomst gevraagd of u getekend had voor het referendum. U antwoordde hier ja op en daarop werd u de toegang tot het laboratorium ontzegd en diende u ander werk te zoeken. Na het overlijden van uw moeder verhuisde u naar Valencia waar u sinds 2012 werkzaam was bij de middelbare school Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar als leerkracht chemie. In 2014 was er een poging tot het organiseren van een nieuw referendum tegen Nicolas Maduro. Maduro verbood dit referendum waarop veel Venezolanen op straat kwamen om te manifesteren. U nam hier ook aan deel. U voelde dat ook de spanningen op uw werk opliepen en u voelde dat er politieke druk op u werd uitgeoefend. Er werd u meegedeeld dat u voor een publieke school werkte en dat er een aantal zaken van u verwacht werden, zoals meedoen aan de marsen voor het regime van Maduro, u in het rood kleden, het niveau laten dalen en meer doctrine te onderwijzen. U weigerde dit echter en u veranderde van strategie. U gaf in uw lessen wetenschappen dan ook een aantal waarden mee aan de studenten zonder dat u hiervoor ontslagen zou worden. U deed veel testen en evaluaties en u had vaak problemen met studenten omdat ze faalden. U probeerde verschillende strategieën om het niveau van de studenten te laten stijgen. U slaagde hierin en daarom kon u op de school blijven werken. Uw baas vroeg u echter of u niet met pensioen wou gaan en of u zich niet wou aanpassen aan het beleid. Hierna, in 2017 en 2018 verergerden de problemen. Er werd u gevraagd om uw carnet de la patria te tonen, maar u weigerde er een te hebben. In september 2018 keerde u terug naar school en het was de periode voor studenten die niet geslaagd waren om alsnog dit goed te maken. In september 2018 stond er u aan de ingang van de school een dikke man met een rood hemd waarop in het geel SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional – Venezolaanse inlichtendienst) stond op te wachten. Hij zei u dat hij een ex-ambtenaar van SEBIN was. Hij was de vader van een leerlinge die op zeven of acht vakken een tekort had. U had samen met de studente, haar ouders en de vicedirecteur van de school een gesprek waarbij de vader zei dat u zijn dochter diende te laten slagen en als u dat niet deed, zou de SEBIN u daarop afrekenen. U antwoordde dat u wist wat de SEBIN was en dat als zijn dochter wou slagen, zij diende te studeren en dat de SEBIN hier niets mee te maken had. De man zei dat hij bevriend was met de directeur en ging kwaad het bureau uit. Er werd nota genomen in het academische dossier van de leerlinge en onderling besloten – in aanwezigheid van de leerlinge en haar moeder – dat zij een andere taak zou doen. Wanneer u die dag op school buitenkwam zag u dat uw wagen beschadigd was. U meldde dit aan uw baas en vroeg wat hij hiertegen zou doen, maar hij zei dat u beter kon doen wat de man zei om verdere problemen te vermijden. U zei dat u dit niet zou doen en als uw baas u geen steun zou geven, u naar het openbaar ministerie zou stappen om een klacht in te dienen. Diezelfde dag stapte u naar het openbaar ministerie van Valencia. U vertelde hen wat u overkomen was, maar er werd u gezegd dat u geen klacht kon indienen, dat zij hun job niet op het spel wouden zetten en dat dergelijk gedrag bij overheidsfunctionarissen vaker voorkomt. U verliet het openbaar ministerie en u zag vier personen rond uw wagen. U geraakte nog in uw wagen en kon ontkomen. Zij achtervolgden u even alvorens zij hiermee stopten. U keerde terug naar school om les te geven en de leerlinge slaagde voor uw vak doordat zij een andere taak deed waarbij zij haar punten kon ophalen. In de periode hierna, tussen september en november 2018, kreeg u hartproblemen. De cardioloog vertelde u dat u problemen had aan de hartklep en u diende medicijnen te nemen. U kon deze echter moeilijk vinden in Venezuela en vond uiteindelijk een gelijksoortig medicijn in een andere dosis. Na een gesprek met uw dochter die in België verblijft, besloot u om op 12 december 2018 Venezuela te verlaten omdat u zich onveilig voelde in Venezuela, u ziek was, u problemen kende op uw werk en u niet akkoord was met het beleid in het onderwijs. U reisde per vliegtuig via Istanbul naar België. U werd eerst behandeld voor uw hartklachten alvorens u op 30 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In België probeerde u via uw advocaat in Venezuela uw werkdoossier op te vragen bij de Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar, wat tot op heden niet lukte.

U bent actief op facebook waar u onder andere nieuws over het verzet tegen Chavez en Maduro plaatst.

Ter staving van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; twee originele vervallen paspoorten van uzelf; uw originele identiteitskaart; uw originele huwelijksakte van uw huwelijk met B.L.A.(...); een originele aanvraag voor de vernieuwing van uw ex-echtgenoot zijn Italiaans paspoort; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw exechtgenoot; kopieën van identiteitsdocumenten van uw kinderen; een kopie van een brief van het Venezolaanse vice-ministerie van juridische veiligheid dat u geen strafblad heeft, d.d. 5 november 2007; uw originele diploma's; vier originele vaststellingen dat u tewerkgesteld was bij verschillende onderwijsinstellingen; een printscreen van uw identiteitskaartnummer op listadetascon.com met een foutmelding; drie foto's van u tijdens uw werk als leerkracht; een kopie van een e-mail die u richtte aan de directie van Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar waarin u meldde zich slecht behandeld te voelen, d.d. 2 mei 2018; een weergave van een e-mailadres, d.d. 20/07/2018; een transcriptie van een gesprek op WhatsApp tussen u en andere leerkrachten, d.d. 24 september 2018 - 27 september 2018 over het beleid op school; een kopie van een handgeschreven brief waarin u uw advocaat de toestemming geeft om uw dossier bij de Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar op te vragen, d.d. 4 februari 2019; een screenshot van een e-mail aan uw advocaat, d.d. 17 maart 2019; een printscreen van een e-mail van Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar betreffende het ontslag van A.R.(...), d.d. 7 april 2019; twee artikels betreffende de functie van uw zus J.D.S.(...), d.d. 29 juni 2015 en 2 juli 2015; Venezolaanse en Belgische medische documenten betreffende uw gezondheidsproblemen. Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud legde u volgende documenten neer telkens voorzien van uitleg: een printscreen van een e-mail, d.d. 20 juli 2018, waarin alle actieve leerkrachten van Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar zijn opgenomen; een printscreen van een werkattest, d.d. 15 juni 2019; een printscreen van een tabel waarin de student D.M.A.V.(...) wordt aangeduid; een printscreen van een e-mail, d.d. 23 januari 2019, van Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar die u ontvangen heeft; printscreens met verwijzingen naar en artikels over de rol van de Sebin en vervolging in Venezuela; printscreens van chatgesprekken met L.R.(...), M.B.(...), P.E.(...), A.P.(...) betreffende het conflict dat u had met een vader van een student.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U verklaarde dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omwille van de problemen die u ondervond op uw werk omwille van uw politieke overtuiging, waaronder een incident met een vader van een leerlinge, de algemene veiligheidstoestand en uw gezondheidstoestand.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen die u in september 2018 met de vader van een leerlinge kende danig ondermijnen. Zo verklaarde u bedreigd te zijn door een vader die een ex-werknemer van SEBIN was omdat u zijn dochter een tekort had gegeven (CGVS I, p. 11). Het is echter merkwaardig dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal enkel de voornaam van de dochter, namelijk Victoria, kon geven. U kon de naam van de vader niet geven omdat u dit nooit gevraagd had (CGVS I, p.12, 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kon u na opzoekingswerk wel de volledige naam van de leerlinge geven, maar stelde u dat de personen bij wie u intussen had geïnformeerd u weigerden de naam van de vader te geven (CGVS II, p. 2-3). Gelet op het feit dat deze persoon u persoonlijk bedreigde in het bijzijn van zijn dochter, een leerlinge van u over wiens gegevens u beschikte, en deze persoon een reden was dat u Venezuela verliet, het echter weinig geloofwaardig is dat u pas na opzoekingswerk in België achter zijn familienaam kwam. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw e-mail die u neerlegde na uw tweede persoonlijke onderhoud blijkt dat

de leerlinge naar wie u verwijst niet [Vi.] heet, maar [Va.]. Uw bewering dat deze vader een ex-werknemer van SEBIN was, houdt in alle redelijkheid evenmin steek. U baseerde dit immers op wat hij tegen u zei en het feit dat hij een rood t-shirt droeg met daarop in het geel SEBIN geschreven (CGVS I, p. 11, 13). Geconfronteerd met de bemerking dat zo'n t-shirt nogal opvallend zou zijn voor een inlichtingendienst, repliceerde u dat dit geen dienst is ten dienste van het volk. Evenmin wist u of SEBIN over een uniform beschikte (CGVS I, p. 13-14). Bovendien bevestigde enkel een collega van u dat hij gevaarlijk was, maar vroeg u haar nooit of hij effectief voor SEBIN had gewerkt omdat dit heel gevaarlijk was en je gedood of gefolterd kan worden (CGVS II, p. 4). Verder had u nooit geïnformeerd of andere leerkrachten – de bewuste leerlinge had immers zeven of acht tekorten – met deze vader geconfronteerd werden of problemen hadden omdat u angst had en niet meer stof wou doen opwaaien (CGVS I, p. 12-13 / CGVS II, p. 5). Van een verzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vrees. Uw bewering dat uw ex-collega's u deze informatie na uw vertrek uit Venezuela niet wouden verstrekken (CGVS II, p. 2-3), heeft u hier geenszins aannemelijk gemaakt. Immers uit de documenten die u terzake neerlegde kan niet vastgesteld worden onder welke omstandigheden deze gesprekken plaatsvonden. Uw bewering dat u dan evenwel naar het parket stapte om een aangifte te doen voor deze problemen met die vader staat dan ook haaks op uw verklaringen omtrent uw angst voor de macht van SEBIN (CGVS I, p. 11) / CGVS II, p. 5).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met deze vader verder aangetast doordat u na deze problemen nog drie maanden in Venezuela verbleef. Immers u situeerde deze problemen in september 2018. Diezelfde dag dat hij u bedreigde, werd uw wagen beschadigd en ging u naar het parket van Valencia waar u bij het buiten komen opgewacht werd door vier personen aan wie u kon ontsnappen (CGVS II, p. 2-6). Een week na dit incident keerde u echter naar de school terug waar u op regelmatige basis bleef lesgeven tot uw vertrek op 11 december 2018. U, die niet inging op de eisen van de vader om zijn dochter te laten slagen, kende verder geen problemen meer met deze persoon (CGVS II, p. 6-7). Gevraagd waarom u nog zo'n drie maanden wachtte om Venezuela te verlaten stelde u dat het niet gemakkelijk is om geld voor een ticket bij elkaar te krijgen en dat u geen uitweg meer zag omdat uw leven in gevaar was (CGVS II, p. 7). Gelet op de door u beweerde angst en de voorzetting van uw alledaagse leven komt deze uitleg weinig overtuigend over.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerde incident met de vader van een leerlinge in september 2018.

Wat betreft uw politieke activiteiten, namelijk uw sympathie voor de partij Acción Democrática en uw deelname aan marsen en referenda van de Venezolaanse oppositie (CGVS I, p. 5, 9-10), blijkt uit niets dat u ten gevolge hiervan gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u enkel op uw werk hieromtrent problemen kende (CGVS II, p. 8-9). U kende evenmin problemen door uw zus J.(...) die uit haar functie ontslagen werd ten gevolge van haar politieke overtuiging (CGVS I, p. 5-6 / CGVS II, p. 15). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die

betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft uw beweringen dat u problemen, zoals discriminatie bij promoties of ontslag, kende als leerkracht op uw verschillende werkplekken omwille van uw verzet tegen het heersende Venezolaanse regime (CGVS II, p. 9) (waarvan u onder andere een mail gericht aan de directie van Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar neerlegt waarin u aangeeft u slecht behandeld te voelen), dient te worden vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers sinds dat u begon te werken voor het Venezolaanse ministerie van onderwijs in 2003 was u tot en met uw vertrek uit Venezuela in december 2018, ondanks uw politieke activiteiten, steeds aan de slag als leerkracht voor verschillende openbare scholen (CGVS II, p. 9-10). Integendeel, u verklaarde zelf dat u nooit problemen kende om nieuw werk te vinden in openbare scholen (CGVS II, p. 10). U won eveneens een rechtszaak tegen één van deze instellingen omdat u onterecht ontslagen werd (CGVS II, p. 10). Op uw laatste werkplek, de Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar, stelde u geen promotie te krijgen omdat u geen carnet de la patria had en omdat u niet naar marsen ging van het Venezolaanse regime en vernederd te worden door de directeur (CGVS, p. 10-11). Er dient echter vastgesteld te worden dat u hier reeds ononderbroken werkzaam was sinds 2012 en u er werkte tot u zonder uw ontslag in te dienen Venezuela verliet (CGVS I, p. 5 / CGVS II, p. 12). Bijgevolg kan dit dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Uit niets blijkt dat u geen ander werk kan uitoefenen, bijvoorbeeld in het privaat onderwijs, zoals u in het verleden reeds deed (CGVS II, p. 12). U verklaarde tevens dat u heden geen pensioen meer krijgt in Venezuela omwille van uw overtuigingen (CGVS II, p. 11). Dit kan evenwel te wijten zijn aan het feit dat u het land verliet gezien dit samenviel met uw vertrek uit Venezuela. U was ook niet op de hoogte of u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela hier opnieuw recht op zou hebben (CGVS II, p. 10). Dat u heden uw werk dossier uit Venezuela niet vastkrijgt (waarvan u ter staving louter uw toestemming aan uw advocaat om dit op te vragen overmaakt) – u schakelde hier tevens een advocaat voor in – kan eveneens te wijten zijn aan tal van andere factoren. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de door u ingediende communicatie met (ex-)collega's, Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar (over het ontslag van ene A.R.(...)) en of advocaat – die allerm minst duidelijk of leesbaar is - niet kan worden vastgesteld onder welke omstandigheden deze communicatie tot stand kwam.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw sympathie voor de partij Acción Democrática en uw deelname aan marsen en referenda van de Venezolaanse oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien dient aangestipt te worden dat uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u legaal het land heeft kunnen verlaten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan activiteiten van de Venezolaanse oppositie.

Wat betreft uw activiteiten op sociale media – u post nieuws over het verzet tegen Chavez en Maduro – kan verwezen worden naar de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) waaruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer onbekenden voor het Venezolaanse regime de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela bekritisieren dit ipso facto met betekent dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande het tekort aan voedsel en de moeilijkheden die u ondervond om te voorzien in uw levensonderhoud (CGVS II, p. 8), moet opgemerkt worden dat die motief op zich niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Voor wat betreft de toepassing van subsidiaire bescherming in geval van socioeconomische motieven kan verwezen worden naar onderstaande conclusies.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u in het bezit bent van een eigen woning en de afgelopen jaren financieel bijkomend ondersteund werd door uw zoon waardoor u in staat was om verschillende keren te reizen naar onder meer de Verenigde Staten – waarvan de laatste keer in de zomer van 2018 -, Aruba en Argentinië (CGVS I, p. 6 / CGVS II, p. 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela:

Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen, namelijk problemen met uw hart die tevens een reden waren om Venezuela te verlaten, en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft dat u in België wenst te blijven omdat uw dochter hier woont, dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw overige motieven waarom u niet wenst terug te keren naar Venezuela, namelijk religieuze – het weigeren van het dragen van een groene band die geassocieerd wordt met hekserij - en culturele motieven – dat u in Venezuela niet op hetzelfde niveau muziek kan spelen – (CGVS II, p. 16-17), dient vastgesteld te worden dat dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende immers nooit persoonlijke problemen omdat u weigerde een groene armband te dragen en kon in Venezuela vrij uw muziek beoefenen (CGVS II, p. 16-17).

Uw overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw kinderen en ex-echtgenoot, uw diploma's, uw professionele werkzaamheden, uw blanco strafregister, uw medische problemen en de functie en het ontslag van uw zus worden hier niet betwist. De communicatie tussen u en (ex-)collega's tonen enkel aan dat u hier werkzaam was en dat u een communicatie met hen onderhield, maar zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze tot stand kwamen. De informatie betreffende de Sebin en vervolging in Venezuela toont enkel de algemene situatie en volstaat niet om de gedetailleerde, genuanceerde en recente informatie van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster benadrukt vooreerst een aantal elementen uit haar vluchtrelaas waarvan zij stelt dat deze niet worden betwist, met name: haar profiel als leerkracht, haar sympathie voor de oppositiepartij Accion Democratica, haar deelname aan manifestaties, en haar kritisch uitlaten over de Venezolaanse autoriteiten in zowel haar eigen land als in het buitenland. Zij onderstreept dat de verwerende partij zelf aangeeft dat mensen met een dergelijk profiel een doelwit vormen en worden gevisieerd door de overheid en dat Venezolanen die terugkeren uit het buitenland kunnen worden onderworpen aan surveillance.

Waar haar wordt verweten drie maanden te hebben gewacht voor zij het land heeft verlaten, geeft verzoekster daarnaast aan dat zij een hele periode ziek is geweest en hartproblemen had, waardoor zij onmogelijk kon vertrekken. Zij stelt tevens dat zij niet alles van de ene op de andere dag geregeld kon krijgen om te kunnen vertrekken.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan, waaronder het de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019.

Zij voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juni 2018;
- COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019;
- COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019;
- OHCHR "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020;
- COI Focus "Venezuela: situatieschets" van 15 mei 2020;
- EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster, die sinds 2003 werkzaam was als leerkracht, verklaarde in Venezuela te zijn bedreigd door een vader, die een ex-werknemer van SEBIN was, omdat zij zijn dochter een tekort had gegeven.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat hieraan om volgende redenen geen geloof kan worden gehecht: *"Het is echter merkwaardig dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal enkel de voornaam van de dochter, namelijk Victoria, kon geven. U kon de naam van de vader niet geven omdat u dit nooit gevraagd had (CGVS I, p.12, 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kon u na opzoekingswerk wel de volledige naam van de leerlinge geven, maar stelde u dat de personen bij wie u intussen had geïnformeerd u weigerden de naam van de vader te geven (CGVS II, p. 2-3). Gelet op het feit dat deze persoon u persoonlijk bedreigde in het bijzijn van zijn dochter, een leerlinge van u over wiens gegevens u beschikte, en deze persoon een reden was dat u Venezuela verliet, het echter weinig geloofwaardig is dat u pas na opzoekingswerk in België achter zijn familienaam kwam. Bovendien dient opgemerkt te*

worden dat uit uw e-mail die u neerlegde na uw tweede persoonlijke onderhoud blijkt dat de leerlinge naar wie u verwijst niet [Vi.] heet, maar [Va.]. Uw bewering dat deze vader een ex-werknemer van SEBIN was, houdt in alle redelijkheid evenmin steek. U baseerde dit immers op wat hij tegen u zei en het feit dat hij een rood t-shirt droeg met daarop in het geel SEBIN geschreven (CGVS I, p. 11, 13). Geconfronteerd met de bemerking dat zo'n t-shirt nogal opvallend zou zijn voor een inlichtingendienst, repliceerde u dat dit geen dienst is ten dienste van het volk. Evenmin wist u of SEBIN over een uniform beschikte (CGVS I, p. 13-14). Bovendien bevestigde enkel een collega van u dat hij gevaarlijk was, maar vroeg u haar nooit of hij effectief voor SEBIN had gewerkt omdat dit heel gevaarlijk was en je gedood of gefolterd kan worden (CGVS II, p. 4). Verder had u nooit geïnformeerd of andere leerkrachten – de bewuste leerlinge had immers zeven of acht tekorten – met deze vader geconfronteerd werden of problemen hadden omdat u angst had en niet meer stof wou doen opwaaien (CGVS I, p. 12-13 / CGVS II, p. 5). Van een verzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vrees. Uw bewering dat uw ex-collega's u deze informatie na uw vertrek uit Venezuela niet wouden verstrekken (CGVS II, p. 2-3), heeft u hier geenszins aannemelijk gemaakt. Immers uit de documenten die u terzake neerlegde kan niet vastgesteld worden onder welke omstandigheden deze gesprekken plaatsvonden. Uw bewering dat u dan evenwel naar het parket stapte om een aangifte te doen voor deze problemen met die vader staat dan ook haaks op uw verklaringen omtrent uw angst voor de macht van SEBIN (CGVS I, p. 11) / CGVS II, p. 5)."

Deze vaststellingen zijn deugdelijk, pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door verzoekster beweerde problemen met deze vader verder aangetast doordat zij na deze problemen nog drie maanden in Venezuela verbleef. Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat zij een hele periode ziek is geweest en hartproblemen had waardoor zij onmogelijk kon vertrekken, doch luidens haar verklaringen ten overstaan van het CGVS blijkt dat zij wel in staat was om, diezelfde dag dat hij haar bedreigde en haar wagen werd beschadigd, naar het parket van Valencia te gaan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 7 juni 2019, p. 5) en om een week na dit incident terug te keren naar de school waar zij op regelmatige basis les bleef geven tot haar vertrek op 11 december 2018. Dat zij niet alles van de ene dag op de andere geregeld kon krijgen om te vertrekken, overtuigt evenmin. Gezien de ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen.

Verzoekster, die niet inging op de eisen van de vader om zijn dochter te laten slagen, kende overigens verder geen problemen meer met deze persoon (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 7 juni 2019, p. 6-7).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster beweerde incident met de vader van een leerlinge in september 2018.

4.2. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Venezuela tevens vervolging wegens haar politieke activiteiten.

4.2.1. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 ook te maken met grootschalige protesten omwille van de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

4.2.2. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar politieke activiteiten uiterst beperkt waren. Zij was geen lid van een politieke partij. Zij sympathiseerde met de partij Acción Democrática en nam enkel deel aan marsen en referenda van de Venezolaanse oppositie (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 april 2019, p. 5, 9, 10).

Verzoekster verklaarde weliswaar dat zij problemen kende als leerkracht op haar verschillende werkplekken omwille van haar verzet tegen het heersende Venezolaanse regime, zoals discriminatie bij promoties of ontslag, doch er moet worden vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing duidt dienaangaande op correcte wijze het volgende aan: *"Immers sinds dat u begon te werken voor het Venezolaanse ministerie van onderwijs in 2003 was u tot en met uw vertrek uit Venezuela in december 2018, ondanks uw politieke activiteiten, steeds aan de slag als leerkracht voor verschillende openbare scholen (CGVS II, p. 9-10). Integendeel, u verklaarde zelf dat u nooit problemen kende om nieuw werk te vinden in openbare scholen (CGVS II, p. 10). U won eveneens een rechtszaak tegen één van deze instellingen omdat u onterecht ontslagen werd (CGVS II, p. 10). Op uw laatste werkplek, de Unidad Educativo Manuel Felipe de Tovar, stelde u geen promotie te krijgen omdat u geen carnet de la patria had en omdat u niet naar marsen ging van het Venezolaanse regime en vernederd te worden door de directeur (CGVS, p. 10-11). Er dient echter vastgesteld te worden dat u hier reeds ononderbroken werkzaam was sinds 2012 en u er werkte tot u zonder uw ontslag in te dienen Venezuela verliet (CGVS I, p. 5 / CGVS II, p. 12). Bijgevolg kan dit dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Uit niets blijkt dat u geen ander werk kan uitoefenen, bijvoorbeeld in het privaat onderwijs, zoals u in het verleden reeds deed (CGVS II, p. 12). U verklaarde tevens dat u heden geen pensioen meer krijgt in Venezuela omwille van uw overtuigingen*

(CGVS II, p. 11). Dit kan evenwel te wijten zijn aan het feit dat u het land verliet gezien dit samenviel met uw vertrek uit Venezuela. U was ook niet op de hoogte of u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela hier opnieuw recht op zou hebben (CGVS II, p. 10). Dat u heden uw werkdossier uit Venezuela niet vastkrijgt (waarvan u ter staving louter uw toestemming aan uw advocaat om dit op te vragen overmaakt) – u schakelde hier tevens een advocaat voor in – kan eveneens te wijten zijn aan tal van andere factoren. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de door u ingediende communicatie met (ex-)collega's, Unidad Educativa Manuel Felipe de Tovar (over het ontslag van ene A.R.(...)) en of advocaat – die allerminst duidelijk of leesbaar is - niet kan worden vastgesteld onder welke omstandigheden deze communicatie tot stand kwam." Verzoekster laat deze pertinente vaststellingen volledig ongemoeid

Verzoekster heeft verder geen melding gemaakt van andere zwaarwichtige problemen als gevolg van haar verzet tegen het regime of omwille van haar deelname aan de demonstraties, noch met de Venezolaanse overheden of de daaraan gelieerde groepen, zoals colectivos. Verzoekster kende evenmin problemen omwille van haar zus J. die werd ontslagen uit haar functie wegens haar politieke overtuiging.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België werd vervolgd door de Venezolaanse overheden.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters uiterst beperkte politieke activiteiten, met name haar sympathie voor de partij Acción Democrática en haar deelname aan marsen en referenda van de Venezolaanse oppositie, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoekster kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort, hetgeen eveneens een indicatie is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

Wat betreft verzoeksters activiteiten op sociale media waarbij zij nieuws post over het verzet tegen Chavez en Maduro, kan worden verwezen naar de COI Focus "*Venezuela: terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019 (AD CGVS, stuk 21, map met landen-informatie). Hieruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland te worden gemonitord door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici, ... Cedoca vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer onbekenden voor het Venezolaanse regime de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela bekritisieren dit ipso facto betekent dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze zouden leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daar verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ook haar activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten.

Volledigheidshalve voegt de Raad eraan toe dat het voorgaande wordt bevestigd in de geactualiseerde landeninformatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samen genomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met

name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt er overigens nog terecht op gewezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat een eigen woning heeft en de afgelopen jaren financieel bijkomend werd ondersteund door haar zoon waardoor zij in staat was om verschillende keren te reizen naar onder meer de Verenigde Staten – waarvan de laatste keer in de zomer van 2018 – , Aruba en Argentinië (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 april 2019, p. 6; AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 7 juni 2019, p. 8). Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig hebben te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden.

Uit de beschikbare landeninformatie kan aldus niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk Valencia gelegen in de Venezolaanse deelstaat Carabobo, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek bijbrengt, namelijk haar medische problemen, haar wens om in België te blijven omdat haar dochter hier

woont en haar religieuze en culturele motieven, verwijst de Raad naar volgende terechte vaststellingen in de bestreden beslissing die verzoekster ongemoeid laat en die gehandhaafd blijven:

“In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen, namelijk problemen met uw hart die tevens een reden waren om Venezuela te verlaten, en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft dat u in België wenst te blijven omdat uw dochter hier woont, dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw overige motieven waarom u niet wenst terug te keren naar Venezuela, namelijk religieuze – het weigeren van het dragen van een groene band die geassocieerd wordt met hekserij - en culturele motieven – dat u in Venezuela niet op hetzelfde niveau muziek kan spelen – (CGVS II, p. 16-17), dient vastgesteld te worden dat dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende immers nooit persoonlijke problemen omdat u weigerde een groene armband te dragen en kon in Venezuela vrij uw muziek beoefenen (CGVS II, p. 16-17).”

8. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw kinderen en ex-echtgenoot, uw diploma's, uw professionele werkzaamheden, uw blanco strafregister, uw medische problemen en de functie en het ontslag van uw zus worden hier niet betwist. De communicatie tussen u en (ex-)collega's tonen enkel aan dat u hier werkzaam was en dat u een communicatie met hen onderhield, maar zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze tot stand kwamen. De informatie betreffende de Sebin en vervolging in Venezuela toont enkel de algemene situatie en volstaat niet om de gedetailleerde, genuanceerde en recente informatie van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen.”*

9. In de mate dat verzoekster verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substan-

tiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES